

Книга Даниїла — номер двадцять п'ять

Розкриття занепаду Вавилону: пророчий уривок від Навуходоносора до Валтасара

Jeff Pippenger
2023-12-20

Падіння Валтасара у п'ятому розділі було прообразно показане падінням Навуходоносора у четвертому розділі.

«До останнього володаря Вавилону, як і в прообразі — до його першого, пролунав вирок Божественного Спостерігача: „О, царю,... тобі сказано; царство віднято від тебе.” Даниїла 4:31». Пророки і царі, 533.

Навуходоносор уособлює початок, а Валтасар — кінець царства, що панувало сімдесят років, і тим самим воно символізувало правління земного звіра з тринадцятого розділу Одкровення (Сполучені Штати), який мав панувати в час, коли про блудницю Тиру (папство) забули.

І станеться того дня, що Тир буде забутий на сімдесят років, як за днів одного царя: по закінченні сімдесяти років Тир співатиме, як блудниця. Ісаїя 23:15.

Отже, Навуходоносор представляє початок Сполучених Штатів, а Валтасар — кінець Сполучених Штатів. Навуходоносор представляє початок республіканського рога і початок протестантського рога. Валтасар представляє кінець республіканського і протестантського рога.

Покарання, що спіткало Навуходоносора, полягало в «семи часах». Оповідь про те, як Навуходоносор жив як звір дві тисячі п'ятсот двадцять днів, була використана Вільямом Міллером у його застосуванні «семи часів» Левіта 26, хоча він не розглядав дві тисячі п'ятсот двадцять, що символізовано в суді над Валтасаром.

І ось напис, що був написаний: МЕНЕ, МЕНЕ, ТЕКЕЛ, УФАРСІН. Ось тлумачення цього напису: МЕНЕ: Бог полічив твоє царство і поклав йому край. ТЕКЕЛ: зважений ти на терезах і знайдений легким. ПЕРЕС: Твоє царство розділене й дане мідянам та персам. Даниїла 5:25-28.

Окрім тлумачення, яке Даниїл надав загадковому напису на стіні, слова «mene» і «tekel» позначають міру ваги, а також означають конкретну монетну вартість (Вихід 30:13, Єзекіїль 45:12). «Мене» — це п'ятдесят шекелів, або тисяча гер. «Мене, мене» — це дві тисячі гер. «Tekel» — це двадцять гер. Отже, «mene, mene, tekel» — це дві тисячі двадцять гер. «Urharsin» означає «розділити» і, відповідно, становить половину «mene», тобто п'ятсот гер. Разом вони становлять суму дві тисячі п'ятсот двадцять.

Остання згадка у Сестри Вайт вказує, що для Валтасара прообразом був Навуходносор, але точніше вона наголошувала на суді над обома, і обидва ці суди представлені як символ «сім разів» із Левита двадцять шостого розділу. Є кілька термінів, які Писання вживає, щоб позначити «сім разів» Левита двадцять шостого розділу. Єремія подає це як Божий гнів.

Як Господь покритив дочку Сіону хмарою у Своєму гніві й поверг із неба на землю красу Ізраїля, і не згадав Свого підніжжя в день Свого гніву! Господь поглинув усі оселі Якова й не пожалів; у Своєму гніві повалив твердині дочки Юди; поверг їх на землю; опоганив царство та його князів. У лютому гніві Він відтяв усі роги Ізраїля; відтягнув Свою правицю перед ворогом, і запалав проти Якова, мов палючий вогонь, що пожирає довкола. Він натяг лука, як ворог; став із правицею, як супротивник, і позабивав усе, що милувало око, в оселі дочки Сіону; вилив Свою лють, немов вогонь. Господь був як ворог: Він поглинув Ізраїля, поглинув усі її палати; зруйнував її укріплення і примножив у дочці Юди жалобу та ридання. І силоміць зняв її намет, мов намет у саду; зруйнував містя її зборів; Господь учинив, що на Сіоні забули про урочисті свята й суботи, і в обуренні Свого гніву зневажив царя та священика. Господь відкинув Свій жертвник, зневажив Свою святиню; віддав у руку ворога стіни її палат; вони здійняли гомін у домі Господньому, як у день урочистого свята. Господь постановив зруйнувати мур дочки Сіону; Він простягнув шнур, не відтягнув Своєї руки від руйнування; через це вал і мур заплакали, разом знемогли. Плач Єремії 2:1–8.

Гнів Господа зображено як "обурення його гніву", і його гнів звершився над обома — північним і південним — царствами Ізраїлю. Тому книга Даниїла визначає "перше" й "останнє" обурення. Єремія вказує на "шнур", який Господь "простягнув", коли він виявляв свій гнів щодо свого вибраного народу. Про цей шнур згадується також у Другій книзі Царів.

І Господь промовив через своїх слуг, пророків, кажучи: Через те, що Манасія, цар Юди, вчинив ці мерзоти і чинив лихе понад усе, що робили аморейці, які були перед ним, і Юду також увів у гріх своїми ідолами, — тому так говорить Господь Бог Ізраїля: Ось Я наведу таке лихо на Єрусалим і на Юду, що кожному, хто почує про це, обидва його вуха задзвенять. І простягну над Єрусалимом мірний шнур Самарії та відвіс дому Ахава, і обітру Єрусалим, як чоловік витирає тарілку, витираючи її й перевертаючи догори дном. І полишу останок Моєї спадщини та віддам їх у руки їхніх ворогів; і стануть вони здобиччю та на розграбування для всіх своїх ворогів. 2 Царів 21:10-14.

"Лінія" Божого гніву, тобто Мойсееве "сім разів", спершу була простягнута над північним царством (домом Ахава), а потім над Юдою. Інший біблійний термін для "семи разів", що походить із двадцять шостого розділу Левита, — це термін "розсіяні".

Тоді Я також піду супроти вас у люті; і Я, навіть Я, покараю вас семикратно за ваші гріхи. І ви їстимете тіла ваших синів, і тіла ваших дочок будете їсти. І зруйную ваші узвишшя, повалю ваші зображення, і кину ваші трупи на трупи ваших ідолів, і душа Моя гидуватиме вами. І зроблю ваші міста пустою, і ваші святилища оберну на спустошення, і не буду відчувати запаху ваших приємних пахощів. І спустошу землю, і

ваші вороги, що житимуть у ній, жажатимуться з цього. І розсію вас поміж народами, і витягну меч за вами; і земля ваша буде спустошена, а ваші міста — пустою. Тоді земля відсвяткує свої суботи, усі дні, поки лежатиме спустошена, і ви будете в землі ваших ворогів; тоді земля відпочине і відсвяткує свої суботи. Увесь час, поки вона лежатиме спустошена, вона відпочиватиме; бо не відпочивала у ваші суботи, коли ви жили на ній. Левіт 26:28–35.

Розсіяння між язичниками здійснилося для Даниїла, коли його як раба відвели до Вавилону, під час полону Стоякіма. Тоді, коли Даниїл перебував у «землі ворогів», земля відпочивала й відсвятковувала «свої суботи». Друга книга Хронік повідомляє, що цей період становив сімдесят років Єремії, які Даниїл усвідомив у дев'ятому розділі.

А тих, що врятувалися від меча, він повів у полон до Вавилону; і були вони слугами йому та його синам аж до панування перського царства, щоб виповнилося слово Господнє, сказане устами Єремії, аж поки земля відсвяткувала свої суботи; бо увесь час свого спустошення вона дотримувалася суботи, щоб сповнилися сімдесят років. А в перший рік Кіра, царя Персії, щоб сповнилося слово Господнє, сказане устами Єремії, Господь збудив дух Кіра, царя Персії, і він оголосив по всьому своєму царству та й письмово це виклав, кажучи: Так говорить Кір, цар Персії: Усі царства землі дав мені Господь, Бог небес, і Він наказав мені збудувати йому дім у Єрусалимі, що в Юді. Хто є між вами з усього його народу? Нехай буде з ним Господь, його Бог, і нехай підіймається. 2 Хронік 36:20–23.

Термін «розсіяння» є символом «семи часів». Суд над Навуходоносором — «сім часів» життя як звіра — був прообразом суду над Валтасаром, як це представлено таємничими словами на стіні: «mene, mene, tekel upharsin». Суд над Валтасаром був представлений написом, що дорівнював двом тисячам п'ятисам двадцяти — тій самій кількості днів, скільки Навуходоносор жив як звір, і тій самій кількості років, яку представляють «сім часів» у Левіті 26.

Суд над Валтасаром, прообразом якого був суд над Навуходоносором, був символічно представлений «сімома часами», і обидва ці суди представляли «падіння Вавилону», що є символом вістки другого ангела. Перше падіння Вавилону було тоді, коли вежу Німрода було зруйновано.

І була вся земля однієї мови та однієї говірки. І сталося, коли вони рушили зі сходу, що знайшли рівнину в землі Шинар і оселилися там. І сказали один одному: Ходімо, наробімо цегли та добре її випалимо. І була в них цегла замість каменю, а бітум був їм за розчин. І сказали: Ходімо, збудуймо собі місто й вежу, вершина якої сягатиме неба; і зробімо собі ім'я, щоб ми не розпорошилися по поверхні всієї землі. І зійшов Господь подивитися місто та вежу, які будували сини людські. І сказав Господь: Ось народ один, і в усіх у них одна мова; і це вони почали робити; і тепер для них не буде неможливим нічого з того, що вони надумали чинити. Ходімо, зійдімо й там змішаємо їхню мову, щоб вони не розуміли мови один одного. І розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі, і вони перестали будувати місто. Буття 11:1-8.

Під час суду над Вавилоном, який був судом над Німродом, Господь «розсіяв» бунтівників Німрода по «поверхні всієї землі». Німрод і його спільники знали, що їхній бунт призведе до розсіяння, бо вони казали, що мотивом будівництва вежі й міста було «зробити собі ім'я, щоб нам не бути розсіяними по поверхні всієї землі».

«Ім'я» в пророчому сенсі є символом характеру. Характер, який встановили Німрод і його спільники, представлений їхніми ділами, бо за плодами пізнаєте характер. Плодом бунту Німрода, а отже й символом його характеру, було зведення вежі та міста. «Вежа» є символом церкви, а «місто» — символом держави. Ім'я бунтівників Німрода, що представляє їхній характер, було поєднанням церкви й держави, яке також символічно зображено як образ звіра.

Уривок, що описує падіння Вавилону, містить вираз «ходімо», повторений тричі. Третє — це коли Бог приносить суд змішання їхніх мов і розсіяння їх по всій землі. Перше «ходімо» було підготовкою до другого «ходімо», коли вони зводили своє місто й вежу. Коли вони завершили свою роботу під час другого «ходімо», Бог зійшов, щоб оглянути їхній бунт. Третє «ходімо» було судом, а друге «ходімо» — видимим випробуванням. Перше «ходімо» означає їхню першу невдачу, а в пророчому сенсі триразове вживання «ходімо» окреслює триетапний випробувальний процес вічного Євангелія. У свідченні про бунт і падіння Німрода є набагато більше відомостей, але ми просто зазначаємо, що коли Вавилон (Вавел) уперше впав, було виявлено символ «сім разів», представлений «розсіянням». Суд над Німродом був представлений розсіянням, над Навуходоносором — «сім разів», а над Валтасаром — «дві тисячі п'ятсот двадцять».

Ознака Альфи й Омеги вказує на те, що лінія пророцтва, представлена четвертим і п'ятим розділами, є звісткою пізнього дощу другого ангела та Опівнічного крику. Лінія починається з падіння Вавилону, представленого Навуходоносором, вказуючи на 1798 рік, коли духовний Вавилон (папство) вперше впав. Потім у кінці лінії падає Вавилон Валтасара, що позначає початок поступового падіння духовного Вавилону (знову ж папства), яке починається з кризи недільного закону. На початку лінії є два свідки падіння Вавилону, і два свідки — в кінці лінії. Пророча логіка розпізнає ознаку великого Початку й Кінця, водночас бачачи, що про падіння Вавилону свідчать чотири свідки у лінії, представлений четвертим і п'ятим розділами книги Даниїла.

У взаємозв'язку типу й антитипу Навуходоносора та Валтасара, коли це зіставити з останніми днями, ми бачимо звіра із землі у своєму ягнячому образі, представленого Навуходоносором, а потім, коли він говорить як дракон, — Валтасара. У пророчому контексті ми бачимо республіканський риг під проводом Конституції Сполучених Штатів, представлений Навуходоносором, а повалення Конституції — Валтасаром. Ми також побачимо Навуходоносора як мудру діву, а Валтасара — як нерозумну діву.

Ми продовжимо розгляд четвертого і п'ятого розділів книги Даниїла в наступній статті.

Валтасар мав багато можливостей пізнати й виконувати Божу волю. Він бачив, як його діда Навуходоносора вигнали з людського суспільства. Він бачив, як розум, яким

пишався гордий монарх, був забраний Тим, Хто його дав. Він бачив, як царя вигнали з його царства й як він став супутником польових звірів. Але любов Валтасара до розваг і самопрославлення стерла уроки, яких він ніколи не мав забути; і він чинив гріхи, подібні до тих, що накликали явні суди на Навуходносора. Він змарнував можливості, милостиво даровані йому, знехтувавши використати нагоди, що були в його розпорядженні, щоб пізнати істину. «Що мені робити, щоб спастися?» — це було питання, яке великий, але нерозумний цар байдуже обминув.

Це небезпека сьогоднішньої легковажної, безрозсудної молоді. Рука Бога пробудить грішника, як це сталося з Валтасаром, але для багатьох буде вже надто пізно, щоб покаятися.

"Правитель Вавилона мав багатства й честь, і у своїй пихатій сваволі він піднісся проти Бога неба й землі. Він покладався на силу своєї руки, не припускаючи, що хтось насмілиться сказати: 'Чому ти це робиш?' Але коли загадкова рука вивела літери на стіні його палацу, Валтасар був охоплений благоговійним страхом і занімів. У мить він був цілком позбавлений сили і впокорений, як дитина. Він усвідомив, що перебуває на ласці Того, Хто більший за Валтасара. Він глузував зі святих речей. Тепер його совість пробудилася. Він усвідомив, що мав привілей знати й виконувати Божу волю. Історія його діда постала перед ним так само виразно, як напис на стіні." Біблійне Ехо, 25 квітня 1898.